

ע"פ 31562/06/15 - משה כהן נגד עיריית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 31562-06-15 כהן נ' עיריית ירושלים

בפני	כבוד השופט הבכיר צבי סגל
המערער	משה כהן
	ע"י ב"כ עוה"ד אלי פוקסברומר
	מטעם הסניגוריה הציבורית
נגד	עיריית ירושלים
המשיבה	ע"י ב"כ עוה"ד מוטי סטי

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופטת ת' נמרודי) בת"פ 2836/13, מיום 27.4.15, בגדרה נדחתה בקשת המערער לביטול או עיכוב פקודת מאסר חלף קנס שהוצאה נגדו.
2. בפתח הדברים אציין, כי הערעור הוגש רק ביום 15.6.15. ביום 21.6.15 התבקש ב"כ המערער להבהיר פשר האיחור בהגשת הערעור. משלא הוגשה כל תגובה מצד ב"כ המערער במסגרת הזמן שהוקצב למתן ההסבר, הוריתי ביום 24.6.15 על מחיקת הערעור. ביום 28.6.15 הגיש ב"כ המערער בקשה דחופה לחידוש הדיון בערעור, בציינו כי אכן העביר הבהרה עוד ביום 21.6.15, אך בשל תקלה טכנית הודעתו לא הגיעה לידי בית המשפט. נוכח הודעת/בקשת ב"כ המערער קבעתי הדיון בערעור ליום 7.7.15. יובהר אפוא, כי פסק הדין מיום 24.6.15, שהורה על מחיקת הערעור, בוטל.

העובדות הצריכות לעניין

3. ביום 25.4.13 הוגש כנגד המערער כתב אישום המייחס לו הפעלת עסק של מספרה ללא רישיון, בניגוד להוראות סעיפים 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח - 1968 (להלן: "**חוק רישוי עסקים**"). ביום 8.10.13, משלא התייצב לדיון בעניינו, נשפט המערער בהעדרו. מכוח סמכותו של בית המשפט, בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו ונגזרו עליו העונשים הבאים:

א. קנס בסך 15,000 ₪ שישולם עד ליום 8.12.13 או **100 ימי מאסר תמורתו** (ההדגשה הוספה - צ.ס.).

ב. חתימה על התחייבות בסכום של 10,000 ש"ח להימנע מביצוע עבירה על הוראות סעיפים 4, 14 ו-18 לחוק רישוי עסקים, לתקופה של 24 חודשים החל מיום 8.1.14. במקרה של אי חתימה על ההתחייבות, **מאסר למשך 7 ימים תמורתה** (ההדגשה הוספה - צ.ס.).

ג. הפסקת העיסוק בעסק מושא האישום, זאת החל מיום 8.1.14.

4. משלא שילם המערער את הקנס ולא חתם על ההתחייבות, הוצאה כנגדו ביום 10.3.14 פקודת מאסר חלף קנס ופקודת מאסר עקב אי חתימה על ההתחייבות הכספית. ביום 27.5.14 פנה המערער לבית משפט קמא בבקשה לביטול פקודות המאסר, ביטול ריבית פיגורים שנוספה לקנס ופריסת חובו לתשלומים. המערער ציין בבקשתו, כי הוא פוטר ממקום עבודתו וכי מתנהלים כנגדו הליכי הוצאה לפועל על דרך של איחוד תיקים. עוד הוסיף, כי אינו עובד בעסק מושא כתב האישום וכי השיב את החנות לבעליה. עוד באותו יום הגישה המשיבה את תגובתה לבקשה, בגדרה ציינה כי בכפוף לתשלום בסך 3,000 ₪, תסכים לביטול פקודות המאסר. כן הסכימה לפרוס את החוב ל-12 תשלומים ולהפחית את ריבית הפיגורים בכפוף לתשלום קרן החוב. נוכח עמדת המשיבה, הורה בית המשפט קמא על ביטול פקודות המאסר בכפוף לתשלום סך של 3,000 ₪ עד ליום 27.6.14, ועיכוב הליכי המאסר עד ליום 6.7.14, כדי לעקוב אחר ביצוע התשלום. עוד נקבע, כי בכפוף לתשלום יתרת קרן החוב על סך 12,000 ₪ ב-24 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 20.7.14, תבוטל יתרת החוב וייסגר התיק (להלן: "**ההסדר**") (ראו: החלטת בית המשפט קמא מיום 27.5.14).

5. הלכה למעשה, המערער לא החל בתשלום חובו לפי ההסדר שנקבע ופקודת המאסר כנגדו חודשה. ביום 4.11.14 פנה המערער בשנית לבית המשפט קמא וביקש "**לדחות את צו המעצר עד לבואי בפני שופט**". בגדר בקשתו, תיאר המערער את מצבו הכלכלי הקשה וציין את העובדה שמנכים ממשכורתו כ- 3,500 ₪ בחודש עבור עיקולים לטובת הביטוח הלאומי והעירייה, וכי הוא מפרנס משפחה המונה 10 נפשות מהכנסה חודשית של 1,700 ₪ בלבד. המשיבה מצידה, ביקשה לדחות את הבקשה על הסף, שכן ניתנו למערער מספר הזדמנויות לשלם את חובו, אך הוא לא עמד בהסדר שנקבע עבורו ולא שילם אף לא שקל אחד. בית המשפט קמא אימץ את עמדת המשיבה ודחה את הבקשה לביטול פקודת המאסר (ראו: החלטת בית המשפט קמא מיום 4.11.14).

6. ביום 4.12.14 נאסר המערער בעקבות פקודת המאסר חלף קנס שהוצאה נגדו. לאחר שפנה בבקשת עזרה

לסיוע המשפטי, המייצג אותו בהליכי הוצאה לפועל, הוא הופנה לסניגוריה הציבורית אשר נטלה על עצמה את ייצוגו. יצוין, כי עד לאותו שלב לא היה המערער מיוצג על ידי עורך דין ופניותיו לבית משפט קמא נעשו בכוחות עצמו. עוד באותו יום הגיש ב"כ המערער בקשה בהולה לקיום דיון דחוף לביטול המאסר חלף קנס או לחילופין - לעיכובו. בגדר הבקשה נטען, כי המערער לא ידע על ההליך בו נגזר דינו ולא קיבל כל התראה על כך שהוצאה נגדו פקודת מאסר חלף קנס, בניגוד לקבוע בסעיף 129א(ג) לחוק סדר הדין הפלילי. עוד נטען, כי בסמוך לגיבוש ההסדר הוטלו על משכורתו של המערער עיקולים והוא סבר לתומו כי העיקול כולל בחובו גם את תשלום החוב על פי ההסדר. ב"כ המערער הוסיף ונטען, כי המאסר אינו חוקי מאחר שההתראות שנשלחו על ידי המשיבה בטרם ביצע פקודת המאסר אינן עומדות בתנאים שקבע בית המשפט העליון ברע"פ 837/12 **מדינת ישראל נ' אולג גוסקוב** (20.11.12) (להלן: "**הלכת גוסקוב**"). בית המשפט קמא הורה למשיבה להגיש תגובתה עד ליום 22.12.14 וביטל את הליכי המאסר עד למתן החלטה אחרת. בתגובתה ציינה המשיבה, כי גזר הדין בעניינו של המערער ניתן כבר ביום 8.10.13, ומאז המערער לא שילם ולו שקל אחד מקרן החוב. במצב דברים זה, טענה המשיבה, כי אין מקום לעכב את הליכי הגבייה והמאסר, ועל המערער לשלם את מלוא קרן החוב לאלתר. המשיבה הוסיפה, כי ככל שמלוא קרן החוב תשולם, תישקל הפחתה של מחצית מריבית הפיגורים.

7. ביום 27.4.15 ניתנה החלטת בית המשפט קמא, בגדרה, כמובא בראשית הדברים לעיל, נדחתה בקשת המערער לביטול או לעיכוב פקודת המאסר חלף קנס שהוצאה נגדו. בית משפט קמא קבע, כי הנסיבות בפסק דין גוסקוב שונות מהנסיבות במקרה דנא, שכן במקרה דנא ניתן לקבוע שהמערער ידע על גזר הדין ועל הקנס אשר הושת עליו, נוכח העובדה לפיה הגיע לשם הסדרת חובו ואף הגיש בקשה לפריסה מחודשת של החוב. לפיכך, הקביעה בגזר הדין, לפיה הנאשם יאסר אם לא ישלם את הקנס, בעינה עומדת. משלא שילם המערער מאומה על חשבון קרן החוב ממועד מתן גזר הדין ועד היום, הוצאה נגדו פקודת המאסר. באשר לחוקיות המאסר, קבע בית המשפט קמא, כי נקודת המוצא הינה "חזקת התקינות המנהלית", לפיה התנהלות המשיבה הייתה תקינה אלא אם הוכח אחרת. במקרה דנא, ב"כ המערער העלה את הטענה בעלמא ללא כל הבאת ראיות ואסמכתאות היכולות להוכיח את נכונות טענתו, ומשכך דינה להידחות. לבסוף נקבע, כי על המערער לשלם את מלוא חובו עד ליום 15.6.15, שאם לא כן יחודשו נגדו הליכי המאסר. יצוין, כי החלטת בית משפט קמא ניתנה מבלי שהתקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים.

8. על החלטה זו נסוב הערעור דנא. כמצוין לעיל, דיון במעמד הצדדים התקיים ביום 7.7.15. בקשתו של המערער לעיכוב ביצוע פקודת המאסר נדחתה, משהוגשה אך ביום 17.6.15, לאחר שחלף המועד לתשלום החוב, כפי שנקבע בהחלטתו של בית המשפט קמא.

טענות הצדדים בערעור

9. טענות המערער, רובן ככולן, נטענו על ידו בפני בית המשפט קמא. כך, חוזר המערער על טענתו, לפיה ההתראות לפני נקיטת הליכי גביה שנשלחו למערער על ידי המשיבה אינן ערוכות כנדרש בהלכת גוסקוב, שכן אין בהן יידוע על האפשרות לפנות לסניגוריה הציבורית ו/או לבית המשפט. לטענת ב"כ המערער, העובדה שהמערער פנה בפועל לבית המשפט אינה מרפאת פגם זה, שכן פניותו נעשו מבלי שהיה מיוצג ומבלי שידע כי יש באפשרותו לפנות לסניגוריה הציבורית. עוד טען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא עת דחה את בקשת המערער מבלי שקיים דיון בנושא במעמד הצדדים. לשיטתו, משתכליתו של המאסר חלף קנס הינה אכיפתית ולא עונשית, ראוי היה לדון במצבו הכלכלי של המערער ולאפשר לו לשלם את חובו לפי יכולתו הכלכלית נכון להיום. לאור כל אלו, עתר ב"כ המערער לביטול פקודת המאסר שהוצאה נגד המערער, ולקבוע דיון במעמד הצדדים בגדרו יידון מצבו הכלכלי העדכני. כן ביקש, כי ייקבע עבור המערער קצב תשלומים של 500 ₪ לחודש, המהווה אופק תשלום סביר לשני הצדדים. לחילופין, ביקש המערער מבית המשפט להורות על ריצוי עונש המאסר חלף קנס בדרך של עבודות שירות.

10. ב"כ המשיבה, מצדו, התנגד להסדר התשלומים שהוצע על ידי ב"כ המערער, לפיו המערער ישלם 500 ₪ מדי חודש, וטען כי הסדר שכזה נוגד את האינטרס הציבורי ומשדר מסר שלילי לנאשמים אחרים, לפיו אין כל השלכה לאי תשלום קנסות. עוד הוסיף ב"כ המשיבה, כי מאז ניתן גזר הדין, באוקטובר 2013, לא שילם המערער ולו שקל אחד, זאת למרות שהוא מצהיר היום כי ביכולתו לשלם 500 ₪ מדי חודש. לא זו אף זו, למרות שניתנו למערער מספר רב של הזדמנויות, הוא לא עמד בהסדרים שנערכו עמו, ולא החל בתשלום חובו. משכך, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור.

דין והכרעה

11. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור; לאחר שבחנתי לעומק את החלטות בית המשפט קמא; לאחר שהאזנתי רוב קשב לטענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. להלן יפורטו נימוקיי.

המסגרת הנורמטיבית-הלכת גוסקוב

12. בהלכת גוסקוב נידונה שאלת היישום המעשי של מאסר חלף קנס שנגזר בפלילים והאפשרות להשיג על צו מאסר כגון דא בטרם יופעל. בית המשפט העליון (מפי כב' השופט א' רובינשטיין ובהסכמת כב' השופטים ע' פוגלמן וצ' זילברטל) עמד על כך כי:

"הפרקטיקה שלפיה פונה המבקשת [במקרה דנא, המשיבה - צ.ס.] במעמד צד אחד לבית המשפט בבקשה לביצוע צו מאסר חלף קנס ללא ידוע החייב, ובהתבסס על כך שהחייב ידע בעבר כי עלול להיות מופעל נגדו מאסר חלף קנס במועד לא ידוע בעתיד, וזאת הגם שלעיתים חלפו שנים ממתן גזר הדין, אינה עולה בקנה אחד עם זכויות היסוד הבסיסיות של הפרט ועם תחושת הצדק... זכויות אדם יש לכבד, אך אין הן כלי לחמוק מהדין. מובן מאליו הצורך באיזון".

(הלכת גוסקוב, פסקה כ"ד).

כדי להגשים את האיזון הנדרש קבע בית המשפט העליון (בגדר הסדר ביניים עליו הסכימו הצדדים), כי בפני החייב יובאו, באיגרת שתצורף להודעת המרכז לגביית קנסות לדרישת תשלום החוב, גם הפרטים הבאים: מועד גזר הדין, סכום הקנס שלא שולם - קרן ופיגורים (החוב), ימי המאסר שנגזרו לריצוי חלף הקנס ככל שלא שולם, מספר ימי המאסר שאותם יהיה על החייב לרצות בנסיבות בהן חלק מן הקנס כבר שולם על ידו, וציון פרק זמן של 15 יום במהלכו ניתן יהיה להסדיר את החוב (שם, פסקה כ"ה).

עוד קבע בית המשפט העליון, כי התכלית האכיפתית הניצבת ביסוד ההסדר של מאסר חלף קנס תומכת במתן אפשרות להשיג על החלטה להוצאת פקודת מאסר חלף קנס, בלא שתיפתח ההכרעה העקרונית בהליך העיקרי. משכך, נקבע כי ראוי שבמסגרת הליך ההשגה, אשר יוגש על דרך של בקשה לעיכוב ביצוע הקנס והמאסר חלף קנס, יוכל החייב לבקש לקיים דיון, והדבר יישקל במקרים המתאימים. עם זאת הובהר, כי אין משמעות הליך ההשגה בחינה מחדש של עניינו של החייב כבמעין הליך ערעורי, אלא תכליתו הינה אך ורק לבחון את אפשרות תשלום הקנס בטרם יישום שלילת החירות (שם, פסקה ל"ב- ל"ג). לאור כל אלו, הוחלט כי במסגרת ההודעה על דרישת תשלום החוב, יידע החייב גם על אפשרותו להשיג בפני בית המשפט על הוצאת פקודת מאסר חלף קנס.

13. בחינת ההתראות שנשלחו למערער מלמדת, כי חלף פרק זמן של 15 יום בו ניתן יהיה להסדיר את החוב, כפי שנקבע בהלכת גוסקוב, בו נדרש המערער לשלם את חובו מיד עם קבלת הדרישה. כמו כן, בהתייחס לאפשרות המערער להשיג על הוצאת פקודת המאסר חלף קנס, צוינו אך המילים הבאות: **"במידה ופס"ד ניתן שלא בפניו, ניתן לפנות לבירורים וכן לבקש פריסה של החוב או פטור מתשלום תוספת פיגורים"**. על פניו, נוסח ההתראה שנמסרה למערער חורג מנוסח ההתראה הראוי כפי שנקבע בהלכת גוסקוב. יחד עם זאת, עלינו לזכור כי תכלית הנוסח הוגשמה בענייננו, ועל כן נשמרה זכותו של המערער להליך הוגן. המערער פנה פעמיים לבית המשפט קמא בהליך השגה על הוצאת פקודת המאסר חלף קנס. בפעם הראשונה אף התקבלה בקשתו, בוטלה פקודת המאסר שהוצאה נגדו, ואושר הסדר לפריסת החוב. בחינת אפשרות תשלום הקנס בטרם יישום

שלילת החירות, אכן התבצעה ועניינו של המערער נידון לגופו. משכך, איני סבור כי ניתן לומר שמדובר בפגם היורד לשורשו של עניין וכי יש בו כדי להשליך על חוקיות המאסר.

14. לטענת ב"כ המערער, הזכות להליך הוגן, אשר עמדה בבסיס החלטת בית המשפט העליון בהלכת גוסקוב, כוללת גם את האפשרות להיות מיוצג, וכל פרשנות אחרת אינה מבטיחה מימושה של הזכות למשפט צדק. הילכך, בהתאם להלכת גוסקוב, כבר בתחילת שנת 2014 עדכן המרכז לגביית קנסות את נוסח ההתראה עובר לבקשה להפעיל פקודת מאסר, באופן בו היא כוללת כיום יידוע של החייב על זכותו לפנות לבית המשפט בעניין הקנס, יידוע על מתן תקופה של 20 ימים כדי לפנות לערכאה המתאימה לצורך כך, ויידוע על זכותו של החייב לפנות לסניגוריה הציבורית במחוז מגוריו על מנת שתבחן את זכאותו לייצוג משפטי. לשיטת ב"כ המערער, אין הצדקה לפער המשמעותי בין ההתראות היוצאות מהמרכז לגביית קנסות, היא רשות הגביה המרכזית של מדינת ישראל, לבין ההתראות שנשלחות מטעם התביעה העירונית של עיריית ירושלים. העובדה כי המערער פנה בפועל לבית המשפט אינה מרפאת פגם זה, שכן פניותיו נעשו מבלי שהיה מיוצג ומבלי שידע כי יש באפשרותו לפנות לסניגוריה הציבורית.

15. אין בידי לקבל את טענת ב"כ המערער, לפיה אי יידועו של המערער על האפשרות לפנות לסניגוריה הציבורית משליכה על חוקיות המאסר ואינה עולה בקנה אחד עם הלכת גוסקוב. ראשית אציין, כי ב"כ המערער לא צירף לערעור נוסח עדכני של התראה מטעם המרכז לגביית קנסות, ולכן אין באפשרותי לבדוק את נכונות טענתו. ואולם, אף לגופו של עניין, ההסדר שקבע בית המשפט העליון הינו מפורט ומפורש והוא אינו כולל קביעה לפיה בהתראות בגין אי תשלום הקנס עובר להוצאת פקודת המאסר צריכה להופיע הודעת יידוע על זכותו של החייב לפנות לסניגוריה הציבורית. בנקודה זו אף אזכיר, כי במקרה דנא עסקינן בעבירה על חוק רישוי עסקים, הנחשבת לעבירה "קלה" בעלת סדרי דין מיוחדים, בהם קיימת אפשרות לדון נאשם בהעדרו, כחריג לכלל לפיו "לא יידון אדם בפלילים אלא בפניו" (סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי). משניתן היה להשית על המערער מאסר חלף קנס מבלי שהיה מיוצג על ידי עורך דין, ואף בהיעדרו של המערער עצמו, קל וחומר כי אין באי היידוע על אפשרות הפניה לסניגוריה הציבורית בהליך ההשגה, אשר כאמור הינו הליך נקודתי אשר אין באפשרותו לערער על ההכרעה העקרונית, כדי לפגוע בזכותו להליך הוגן. עוד אציין, כי סעיף 15א(ד)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע מצבים בהם קיימת חובת מינוי סניגור, וביניהם מצב בו צפוי כי יוטל על נאשם מאסר בפועל, מחריג באופן מפורש, לעניין חובת המינוי, את המאסר חלף קנס.

16. אכן, נכון הדבר כי אין הצדקה משפטית או עניינית לקיומו של תוכן שונה בהתראות היוצאות מהמרכז לגביית קנסות לבין אלו היוצאות מטעם התביעה העירונית באמצעות מזכירות בית המשפט לעניינים מקומיים. ראוי כי

הגופים השונים ישאפו ל"יישור קו" ביניהם ולהשוואת תוכן ההתראות. יחד עם זאת, איני סבור כי יש באי היידוע על אפשרות הפנייה לסניגוריה הציבורית, כדי לקבוע שבמקרה דנא מדובר במאסר שאינו חוקי.

17. באשר לטענת ב"כ המערער, לפיה היה על בית המשפט קמא לקיים דיון במעמד הצדדים בטרם נדחתה בקשת המערער לביטול או עיכוב פקודת המאסר, אזכיר כי בית המשפט העליון קבע שבמסגרת הליך ההשגה **אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים**. החייב יכול לבקש קיום דיון, והדבר יישקל במקרים המתאימים, שכן יש לדאוג כי הזכות להשיג לא תסרב לאת הליכי הגבייה והאכיפה ולא תאפשר את ניצולם לרעה באופן שיסכל את האפשרות לגבות את החוב ויניח לחייבים לחמוק מתשלום חובם (הלכת גוסקוב, פסקה ל"ג- ל"ד).

18. סיכומי של פרק זה - הנני סבור כי דין טענת המערער, לפיה החלטת בית המשפט קמא עומדת בסתירה לפסיקת בית המשפט העליון בהלכת גוסקוב, להידחות כמפורט לעיל.

התנהלותו של המערער ומצבו הכלכלי

19. לכל אורך הדרך טען המערער כי מצבו הכלכלי קשה וכי מתנהלים נגדו הליכי הוצאה לפועל, כך שחלקו הארי של משכורתו מעוקל, והיתרה (על סך כ- 1,700 ₪) נועדה לפרנס משפחה בת 10 נפשות. עוד נטען, כי משעוקל חלק ממשכורתו לטובת העיריה, סבר המערער לתומו כי הוא אכן משלם את הקנס שהוטל עליו ועומד בתנאי ההסדר שאושר על ידי בית המשפט קמא.

20. למרות טענותיו בדבר מצבו הכלכלי, המערער מעולם לא הציג, לא בפני בית המשפט קמא ולא בפני בית משפט זה, מסמכים התומכים ומאמתים טענות אלו. לא זו אף זו, ניכר כי המערער לא נקט מאמצים מיוחדים לתשלום חובו. למרות שהוא מצהיר כיום כי ביכולתו לשלם 500 ₪ מדי חודש, הוא עדיין לא שילם ולו שקל אחד על חשבון חובו, זאת כאשר גזר הדין ניתן לפני קרוב לשנתיים, בחודש אוקטובר 2013. פניותיו של המערער לבית משפט קמא נעשו בשיהוי: פנייתו הראשונה של המערער בדבר מצבו הכלכלי נעשתה בתגובה להוצאת פקודת המאסר, בחלוף כשבעה חודשים ממתן גזר הדין, למרות שיכול היה לפנות בבקשה לפריסת התשלומים עוד קודם לכן. אף על פי כן, בית המשפט קמא התחשב במצבו הכלכלי של המערער, ביטל את פקודת המאסר שהוצאה נגדו ואישר עבורו הסדר לפריסת התשלומים. חרף זאת, המערער אף לא החל לפרוע התשלומים. אף פנייתו השנייה של המערער לבית משפט קמא נעשתה בעקבות הוצאה מחודשת של פקודת מאסר ולאחר שלא עמד בהסדר התשלומים. טענת המערער, לפיה סבר לתומו כי הוא עומד בתנאי הסדר התשלומים, משום שהוטלו על משכורתו עיקולים לטובת העיריה, לא הועלתה על ידו במכתבו מיום 4.11.14, ונראה שהועלתה אך בדיעבד על ידי הסנגור המלומד. עוד אציין, כי משנאסר ביום 4.12.14, הופנה המערער לסניגוריה הציבורית

לאחר שפנה בעצמו לעזרת הסיוע המשפטי המייצג אותו בהליכי הוצאה לפועל. הנני סבור, כי לא מן הנמנע שהיה באפשרותו של המערער לפנות בדרך זו לעזרה משפטית עוד קודם ליום בו נאסר בפועל.

21. מטרת המאסר חלף קנס הינה להביא לתשלום הקנס, והיא אינה נושאת בחובה תכלית עונשית כשלעצמה. יחד עם זאת, אין להלום מצב בו הליכי הגבייה ינוצלו לרעה באופן שיסכל את תשלום החוב ויניח לחייבים לחמוק מתשלום חובם (הלכת גוסקוב, פסקה ל"ב- ל"ד). במקרה דנא, ניתנו למערער מספר בלתי מבוטל של הזדמנויות לשלם את חובו, אך הוא בחר להתעלם מכך.

התוצאה

22. מהמקובץ לעיל עולה כי דין הערעור להידחות, והוא נדחה בזאת.

העתק מפסק הדין יישלח לצדדים.

ניתן היום, כ"ט אב תשע"ה, 14 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.